

Ἀμφότεροι δὲ ὅτε γαμβρός καὶ νύμφη (καταλυμένη αὕτη) ἦσαν ὡς εἰκὸς λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι καὶ κεκοσμημένοι· χωρούσης δὲ τῆς νυμφικῆς πομπῆς ἦδον ὑμεναίους δι' αὐλῶν, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὡς περὶ γράφει περικκλῶς τοῦτο ὁ Ὅμηρος (Ιλ. Σ. 490, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 273) καὶ νῦν εἰσέτι παρὰ τοῖς χωρικοῖς, τὴν συνοδίαν παρακολουθεῖ αὐλὸς, καὶ τὸ μονότονον τύμπανον· σημειωτέον ὅτι καὶ νῦν ὑπάρχει ἴδιον ἄσμα τοῦ γάμου παρεμφερὲς τῷ ἀρχαίῳ ὑμεναίῳ.

Οἱ νεόνυμφοι δὲ ἐχαιρετῶντο ὑπὸ τῶν συναντώντων αὐτοὺς (Ἀριστοφ. εἰρ. 1316). Εἶδον πιστεύω πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν χωρικὴν νύμφην κεκαλυμμένην καὶ χαιρετῶσαν τοὺς καθ' ὁδὸν διὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς· ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀντιχαιρετῶσιν. Ἄμα ἡ νυμφικὴ συνοδία ἐφθάνεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, τὴν νύμφην ἐδέχετο καὶ ὠδήγει ἐν αὐτῇ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. (Εὐριπιδ. Φοιν. 344)· κατεχέοντο δὲ ἐπ' αὐτοῦ· εἰς σημεῖον εὐπορίας· διάφορα τραγήματα (καταχύσματα Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 768)· εἶδον καὶ ἐγὼ μητέρα ἱσταμένην ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ οἴκου τῆς καὶ δεχομένην τὴν ἑαυτῆς νύμφην, ἀφοῦ δὲ τὴν ἐφίλησε σταυροειδῶς, ἐδάκρυσεν καὶ ἐλειποθύμησεν. Ὅτι δὲ καταχέουσιν ἔτι καὶ νῦν διάφορα, δηλοῦντα εὐτυχίαν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· παρὰ τοῖς χωρικοῖς λ. χ. συνειθίζεται το κεχρίον, ἐν ταῖς πόλεσι δὲ τὸ ὀρύζιον καὶ τὰ ζακχαρωτά.

Εἰσελθούσης λοιπὸν τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ καὶ μετὰ τινος τελετᾶς, παρατίθεται ἐστίασις εἰς ἣν λαμβάνουσι μέρος καὶ αἱ γυναῖκες· ἀλλ' αὗται δὲν συνηστιῶντο μετὰ τῶν ἀνδρῶν (Λουκιαν. Συμποσ. 8. Ἀθην. ΙΔ. 644.) Πολλῶν καὶ ἐγὼ λαβὼν μέρος εἰς τοιαύτην ἐστίασιν, παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως νὰ κάθηνται εἰς ἰδιαιτέρον μέρος αἱ γυναῖκες.

Τέλος, πολλοὶ παρθέναι ἦδον ἄσμα οὐκ ὀλίγην σχέσιν ἔχον πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου περιγραφόμενον, *Ἐπιθαλάμιος τῆς Ἑλένης*, ὅπερ δὲν παραθέτω τώρα διὰ τὸ διεξοδικὸν αὐτοῦ, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ πράξω τοῦτο ἀργότερον.

Ἢ ἐπιούσῃ τοῦ γάμου ἐλέγετο ἐπαύλια· κατὰ ταύτην ἐκόμιζον οἱ οἰκεῖοι τῷ γαμβρῷ καὶ τῇ νύμφῃ τὰ συνείθη δῶρα (Πολυδεύκ. Γ. 3)· καὶ τώρα ἡ μήτηρ τῆς νύμφης καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς πέμπουσι διάφορα ζαχαρικά.

Περσίνοντες τὴν ὑπόθεσιν, δὲν θεωροῦμεν ἀπὸ

σκοποῦ νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλα τινα· ἐν τῷ ὀνόματι λ. χ. τοῦ Πολυδεύκου, βλέπομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὴν μὴ τίκτουςαν καὶ στερίλην· δὲν κάμωσι καὶ νῦν χρῆσιν αὐτῆς σχεδὸν τῆς λέξεως καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ ἡμέτεροι ποιμένες; δὲν λέγουσι *στερῆρα*; πρὸς δὲ ἔλεγον ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα· τοῦτο δὲν ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑπὸ πολλῶν μητέρων λεγόμενον «βγάζω τὴν θυγατέρα μου νύμφην»;

Δὲν δύνανται λοιπὸν, ἀναγνώστα, καὶ πάντα τάνωτέρω νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τόσας ἄλλας ἀποδείξεις τοῦ ὅτι, οἱ νῦν Ἕλληνες γνήσιοι ὄντες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, διέσωσαν, μετὰ τοσαύτας δοκιμασίας καὶ βαρβάρους ἐπιδρομὰς, τὰ σπουδαιότερα καὶ τὰ περισσότερα τεκμήρια τοῦ ἑλληνισμοῦ;

Δὲν ἐπιτρέπεται ἄρα νὰ εἰπώμεν εἰς τοὺς ἀγνώμονας συκοφάντας, ὅτι ἐνῶ ἔγραφον κατὰ τῆς γνησιότητος τῶν σημερινῶν ἑλλήνων, ἡνίοχοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἦσαν ἡ συκοφαντία καὶ ὁ κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους φθόνος;

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΛΑΖΟΣ

ΠΙΠΙΝΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ.

Οἱ αὐλάρχαι ἀναφαίνονται κατὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Φρεδεγόντης καὶ τῆς Βρουναίλτης (α), ὅτε ἕνεκα τῆς ἀνηλικιότητος Κλοταίρου τοῦ Β' καὶ Χιλδεβέρτου τοῦ Β' ἐδέησε νὰ δώσωσιν ἑκατέρω αὐτῶν κηδεμόνα. Ἢ ἐπιρροή ἦν οἱ ἐν λόγῳ αὐλάρχαι ἐν τῇ αὐλῇ μόνον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ἐξήσκουν ἐπεξετάσθῃ ὁσονοῦπω καὶ ἐν τῷ ἐξωτε-

(α) Ἐκτὸς δὲ Κλέβιος οὕτω καὶ Κλοταῖρος ὁ Α'. ἄφητε τέσσαρες υἱούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Καριθέριος δὲν ἔζησεν ἢ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. Τὸ βασιλεῖόν του ὑπερπεριελάμβανε τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν διεμερίσθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐκτοτε δὲ ἀνεφύησαν αἱ μετὰ τῶν βασιλέων τῆς Νευστρίας καὶ τῆς Αὐστρίας διχόνοιαι. Μόλις εἶχον παρῆλθαι ὀλίγη ἡμέρα ἀπ' ἐστὸς ἡ Γαλιουίνθη εἶχε γένει βασιλισσὰ τῆς Νευστρίας καὶ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῆς Φρεδεγόντης. Ἢ Βρουναίλδη ὠρμήθη νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τῆς δολοφονηθείσης αὐτῆς ἀδελφῆς καὶ ἡ ἔχθρα τῶν δύο τούτων γυναικῶν διαρκέσασα ἐπὶ ἡμίσειαν περίου ἐκχονταστήριδα, ἐγένετο πρόξενος πολλῶν φθόνων καὶ προδοσιῶν, ἐν τῇ Γαλλίᾳ.

ρικῶς συνετέλεσε δὲ εἰς τοῦτο ἄλλα τε πολλὰ, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ ἡ προστασία ἣν ἔδιδον αὐτοῖς οἱ μεγάλοι τοῦ ἔθνους. Κατὰ τὸ 614, κατέβαλον ἀπάσας τὰς προσπάθειάς των ὅπως καταστήσωσι τὸ ἀξίωμα των κληρονομικόν, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον ἀργότερον, ὅμως. Οἱ τὰ μάλα τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώξαντες ἐγένοντο Πιπῖνος ὁ Ἐριστάλ καὶ Κάρολος ὁ Μαρτέλλος. Ἀπὸ τοῦ 637—752 ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας κατεῖχετο ὑπὸ βασιλέων τοσοῦτον ἀδρανῶν καὶ ἀνικάνων, οὓς ἡ ἱστορία δικαίως «Νωθροὺς» ἀπεκάλεσεν, ὥς ἅπαντα σχεδὸν ἡ ἐξουσίᾳ εἶχε διαβιβασθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν αὐλαρχῶν· οἱ σκηπτοῦχοι δὲν ἦσαν ἄλλο τι παρὰ ἀπλοῦς τύπος, ἡ δὲ βασιλικὴ αὐτῶν ἀξιοπρέπεια τοσοῦτον εἶχεν ἀμαυρωθῇ, ὥστε οἱ κατὰ καιροὺς αὐλάρχαι περιωρίζοντο μόνον νὰ παρουσιάζωσιν ἐνίοτε τοὺς πρίγκηπας εἰς δημοσίας τινὰς συνελεύσεις· ὡς δὲ ἡ παρουσίασις αὐτῶν ἐγένετο ἄνευ οὐδεμιᾶς βασιλικῆς πομπῆς, οὕτω καὶ ἡ εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπάνοδος, ἐνθεν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσιν ἢ ὅπταν ἤθελε τὸ κρίνει εὐλογον ὁ αὐλάρχης.

Πιπῖνος ὁ Μικρὸς διεδραμάτισε μεταξὺ τῶν αὐλαρχῶν τὸ κυριώτερον πρόσωπον· ὅ,τι δὲν ἔφερον εἰς πέρας ὁ πάππος καὶ ὁ πατήρ του, οὗτος ἠδυνήθη νὰ ἀποπερατώσῃ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ τῆς πικνουργίας αὐτοῦ. Ὁ Πιπῖνος, ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν τοῦ ἀδελφοῦ του Καρλομάνου ἀποτασσομένου τῷ κόσμῳ ἔμενε μόνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τότε ὁ θρόνος κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ ἀνηλίκου Χιλδερίκου τοῦ Γ'. ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παρουσιαζομένης αὐτῷ εὐκαιρίας. Τῇ συμπράξει λοιπὸν τῶν ἀρχόντων κατορθώνει, καὶ ἐν τινι συνελεύσει συγκροτηθῇ ἐν τῇ πόλει Σοασῶν (α)· κατὰ τὸ 752 χειροτονεῖται βασιλεὺς καὶ ἀποβάλλει τοῦ θρόνου τὸν Χιλδερίκον. Ἀφ' οὗ ἅπαξ ἐξησφάλισεν ἑαυτῷ τὸ στέμμα ὁ Πιπῖνος ἐφρόντισε καὶ περιώρισε τὸν ἑκπρωτον βασιλέα ἐντὸς τῆς μονῆς τοῦ Σιθίου, ἐνθα καὶ ἐτελεύτησε μετ' οὐ πολὺ.

Τινὲς τῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἀνέκαθεν διετέλουν ἀντιπολιτευόμενοι πρὸς τὸν Πιπῖνον δὲν εἶδον μὲ βλέμμα εὐνοϊκὸν τὸ κίνημά του τοῦτο, καθότι ἐγνώριζον ὅτι οὗ μικρὸν τῆς ἐν τῇ αὐλῇ ἰσχύος αὐτῶν ἀπώλετο· ἐκτὸς δὲ τούτου, πῶς ἤθελον κύψει τὸν αὐχένα ἐνώπιον ἐνὸς βασιλέως αὐτοῖ, ὑφ' ὧν ἄλλοτε ἤγοντο καὶ ἐφέροντο οἱ βα-

σιλεῖς; Λαῦροι ἤθελον ἀντεπεξέλθει κατὰ τοῦ ἄρπαγος τοῦ στέμματος τοῦ Κλοβίου, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ· ἠναγκασμένοι ὅμως νὰ σέβωνται τὸν νεαρὸν βασιλέα, δὲν ἐτόλμων νὰ φανερώσωσι τὴν δυσἀρέσκειάν των· μὴ δυνάμενοι δὲ ἄλλως νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν μυστρὰν αὐτῶν ψυχῇν, περιωρίζοντο εἰς τὸ νὰ ἐμπαίζωσι καὶ νὰ σκόπτωσιν αὐτὸν κρύφα· χλευάζοντες δὲ τὴν σμικρότητα τοῦ ἀναστήματος τοῦ Πιπίνου ἐπωνόμασταν αὐτὸν Μικρὸν. Τὸ ἐπώνυμον τοῦτο δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὰ ὄντα τοῦ βασιλέως, ὅστις ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ, ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς τοσοῦτον ἀπρεπῶς πρὸς αὐτὸν προσενεχθέντας ὅτι ἦν ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ αὐτοὺς· Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐν τινι τῶν πύργων αὐτοῦ ἔδωκε συμπόσιον εἰς ὃ προσεκάλεσεν ἅπαντας τοὺς ἄρχοντας φίλους τε καὶ ἐχθροὺς, προειδοποιήσας αὐτοὺς ὅτι τὸ συμπόσιον ἔμελλε νὰ λήξῃ διὰ θηριομαχίας. πρῶγμα τοσοῦτον τερπνὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μεσαιῶνος. Οἱ προσκεκλημένοι συνέρριψαν εἰς τὸ συμπόσιον, μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἕκαστος αὐτῶν κατέλαβε τὴν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ προσδιορισθεῖσαν αὐτῷ θέσιν ἐνθα ἐπερίμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἑναρξιν τῆς μάχης· ἰδοὺ δὲ αὕτη κατὰ τὸν Frère Paphlissius (α), τὸ μόνον καύχημα τῶν Γάλλων ἀγραμμάτων ἀδελφῶν Frères Ignorantins.

«Αἶφνης ἡ θύρα θεωρείου τινος ἀνοίγεται ἀποτόμως· λέων ἐκείθεν μανιώδης ῥιπτόμενος ἐντὸς τῆς παλαιστρας ἐλκύει τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν· σκιρτᾷ, βρυχᾷται, σείει τὴν χαίτην του, καὶ φαίνεται ζητῶν βορὰν. Αἶφνης ἐκ τοῦ πᾶπέναντι μέρους ἐξέρχεται ταῦρος· ἀδάμαστος· μόλις δὲ κάμνει δύο βήματα καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ τρόμου ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ πλήθους· ἵσταται ἀκίνητος ἐπὶ τινι λεπτᾷ, ἀκολουθῶς δὲ περιφέρων τὰ βλεμματά του βλέπει τὸν λέοντα· τὰ δύο θηρία θεωροῦνται ἐφ' ἱκανὸν χρόνον χωρὶς νὰ κινηθῶσι· πάραυτα δὲ ἐρεθίζονται καὶ ῥίπτουσι πρὸς ἄλληλα βλέμματα ἀπειλητικά· καὶ οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ των σπινθηροβολοῦσιν, οἱ μυκτῆρες των ἀχνίζουσι, τὸ δὲ στόμα των ἐξεγρεύγεται φλόγας. Ὁ λέων ἀνορθοῖ τὰς τρίχας του καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν μανίαν του ῥίπτεται πρὸς τοῦ ταύρου, ἐπιλαμβάνεται τοῦ τραχήλου

(α) Soissons πόλις τῆς Γαλλίας ἀπέχουσα 105 χιλίόμετρα τῶν Παρισίων.

(α) Πολλοὶ περιέγραψαν τὴν θηριομαχίαν ταύτην, ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς Paphlissius ὑπερέβη πάντας. Ἐπῆρξεν εὐτυχέστερος τῶν ἄλλων, διότι διὰ τοῦ ὁραίου ὄφους, τῶν ποικίλων σχημάτων καὶ τῶν ζωηρῶν εἰκόνων ἐμιμήθη κάλλιον τὴν φύσιν, δι' ὃ καὶ ἐπροτιμήσαμεν τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ.

καὺτοῦ ἐνθα ἐγκολλῶν τοὺς ὄνυχάς του τῷ
πέπιφέρει τραῦμα βαρὺ. Οἱ δύο ἀντίπαλοι
πκυλίσονται ἐντὸς ποταμοῦ αἵματος· ὁ ταῦ-
ρος βλέπων νὰ τρέχῃ ἐν ἀφθονίᾳ τὸ ἴδιον
καὺτοῦ αἷμα ἐγείρεται καὶ ἐκβάλλει φω-
νὴν ἀγριωτάτην· ὁρμᾷ ὡσαύτως κατὰ τοῦ
λέοντος, ὅστις, μὴ ἀσφαλίσας τὰ νῶτά του, δὲν
εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀντικρούσῃ τὸν ἐχθρόν του· ὁ
ταῦρος συγκεντρῶν ἀπάσας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ
εἰς τὰ δύο ὀξύτατα κέρατά του, προσβάλλει
δι' αὐτῶν τὸν λέοντα, ὃν καὶ ῥίπτει δύο βή-
ματα μακρὰν του· τὰ ἐντόσθια τοῦ ταλαιπώ-
ρου ζώου ἐξέρχονται ἤδη καὶ οἱ θεαταὶ συγκι-
νοῦνται· ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ἀπελπισίᾳ, ὁ λέων
ἀθροίζων τὰ ὕστατα λείψανα τῶν δυνάμεών
του, ἐγείρεται· τοῦ σώματός του ὅμως ἀπο-
πλέσαντος τὴν ἰσορροπίαν, μόλις δύναται νὰ
ὑποστηρίχῃ ἐπὶ τῶν καμπτομένων ποδῶν του·
ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει ὁρμᾷ καὶ αὖθις κατὰ
τοῦ ταύρου· ἐπιλαμβάνεται τοῦ τραχήλου του
ἐφ' οὗ ἐπιφέρει τρομερὸν λάκτισμα, μεθ' ὃ ὁ ταῦ-
ρος ἐκβάλλει φρικτὸν μυκηθμόν· οἱ θεαταὶ εὖ-
σπλαχνιζόμενοι αὐτόν, «κρίμα, κρίμα! ἀναβοῶσιν,
ὁ δύστηνος ταῦρος ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκπνεύσῃ»
ἅπαντες συμπάσχουσι μετὰ τοῦ ὡραίου ταύρου,
ἀλλ' οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ὑπάγῃ εἰς βοήθειαν αὐ-
τοῦ· ἐν ᾧ δὲ ἀναυδοὶ περιμένουσι τὴν λύσιν
τοῦ δράματος, ἐγείρομενος βιαίως ὁ Πιπίνος·
«Κύριοι, ἀναφωνεῖ, πῶς! οὐδεὶς ὑμῶν, τῶν ἐν τῇ
ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ κα-
τέλθῃ εἰς τὸν ἵπποδρομον ὅπως σῶσῃ τὸν τὰ
πάνδεινα πάσχοντα ταῦρον; οὐδεὶς ὑμῶν, οὐ-
δεὶς, κρίμα!» ταῦτα εἰπὼν, λαμβάνει τὸ ξίφος
του καὶ κατερχόμενος εἰς τὴν παλαίστραν β-
δίζει ἀτρόμητος πρὸς τὸν λέοντα καὶ δι' ἐνός
κτύπου τοῦ ξίφους ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν
του· ἐκθαμβοὶ δὲ ἐπὶ τῷ κατορθώματι, οἱ θεα-
ταὶ θαυμάζουσι τὴν ἀνδρίαν του· τὸ ἀμφιθέα-
τρον ἀντηχεῖ ἐκ τῶν χειροκρατήσεων καὶ τῶν
ἐπευφημιῶν. Ψυχία δὲ γενομένης, ὑποστηρί-
ζόμενος ὁ Πιπίνος ἐπὶ τοῦ καθημαγμένου αὐ-
τοῦ ξίφους καὶ ἀτενίζων τοὺς περιεστῶτας, λέ-
γει ἐντόνως — Ἀρχόντες μου, βλέπετε ἐν τῷ
βραχίονι τούτῳ ἀρκοῦσαν δύναμιν, εἰμὶ ἱκανὸς
νὰ φέρω τὸ σκῆπτρον; καὶ προσθέτει ὁ Δαβίδ
ὡσαύτως ἦν ἀπλοῦς ποιμὴν καὶ σμικροῦ ἀνα-
στήματος, μολοντοῦτο ἡδυνήθη νὰ καταβάλλῃ
τὸν γίγαντα Γολιάθ. Κἀγὼ λοιπὸν παραδέ-
χομαι ἀσμένως τὸ ἐπώνυμον Μικρὸς, ὅπερ,
ἔστε πεπεισμένοι, ἀντὶ νὰ μὲ προσποιήσῃ ἄτι·

ἡμίαν, θέλει μᾶλλον ἐπιπροσθέσει τι εἰς τὴν
δόξαν μου — ταῦτα εἰπὼν ἀνῆλθε τῆς παλαί-
στρας. Εἰς τῶν μεγίστων τοῦ ἐχθρῶν πλησιά-
ζει τότε αὐτόν, γονυπετεῖ ἐνώπιόν του καὶ τῷ
λέγει ἱκετευτικῶς. Μεγαλειότατε, οὐδεὶς ἡμῶν
δύναται νὰ παρβληθῇ πρὸς ὑμᾶς τόσον διὰ
τὴν ἀνδρίαν, ὅσων καὶ διὰ τὴν περὶ τὸ κυβερνᾶν
δεξιότητα· εἴθε ὁ μόνος ὅστις δύνασθε νὰ μᾶς
ἡδιοικήσῃτε· ἀναγνωρίζομεν λοιπὸν τὸ σφάλμα
ἡμᾶς καὶ τολμῶμεν νὰ σᾶς ζητήσωμεν συγγνώ-
μην, πεπεισμένοι ὅτι ἡ μεγαλοδωρία σας δὲν
θέλει μᾶς τὸ ἀποποιηθῇ· σᾶς ὀρκιζόμεθα
πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸ μέλλον».

Γ. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ΜΙΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ.

Πρόσωπα

ΕΥΤΕΡΗ.

ΚΛΕΩΝ, σύζυγός της.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

ΘΑΝΑΣΗΣ, ὑπηρέτης.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Πολυτελὲς πῆλμα. Ὁ Κλέων ἀντικειλιμμένος ἐπὶ ἔδρας
ἐνώπιον τῆς σπινθηροβόλου ἐστίας ἀναγινώσκει ἐφημερίδα
τινὰ. Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τραπέζης ἡ Εὐ-
τέρη ρυθμίζει παιγνιόχρτα προσέχουσα ὅμως μᾶλλον εἰς
πᾶσαν τοῦ Κλέωνος κίνησιν.

ΚΛΕΩΝ (χατρώμενος)

Τέλος πάντων, ἔμαθα μίαν ἀλήθειαν, καίτοι
ἀναγινώσκων ἐφημερίδας.

ΕΥΤΕΡΗ.

Ὅποιαν ἀλήθειαν ἔμαθες; συγχώρει τὴν πε-
ριέργειάν μου, διότι φοβοῦμαι μήπως τὸ εὖρημά
σου τὸ Ἀρχιμήδειον εἶνε τὸ μέγιστον καὶ τε-
χνικώτερον τῶν ψευμάτων. Γνωρίζεις ὅτι τὰ